

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w S.
przy uczestnictwie R. B. i Prokuratora Okręgowego w G.
o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. B.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt I ACa (...)

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi G. T. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi
R. B. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 9 w związku z art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz.U. z 2020 r., poz. 1346). W uzasadnieniu wniosku kwestionował kompetencje dyrektora Zakładu Karnego do wystąpienia z wnioskiem w niniejszej sprawie i – w konsekwencji – podważał ustalenie wobec niego „wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia czynu zabronionego”.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny, oceniając stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez uczestnika czynu, posiłkował się opiniami biegłych, uwzględnił całokształt sytuacji życiowej uczestnika, popełnione wcześniej

przez niego czyny, sposób i okoliczności ich popełnienia – co znalazło jednoznaczne odzwierciedlenie we wnioskami biegłych, z opinii których jednoznacznie wynika, że niezbędne jest zastosowanie wobec uczestnika terapii w warunkach zamkniętych.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).